

האדמו"ר מהאלמין
רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

שער הגלגולים

חלק י

מה יהיה?

מה יהיה? מה הי"ה ומה עכשיו? איתך ואיתך
ועם כל אחד שחי כאן בעולם הזה?!

אור הזוהר 369 ★ אלול תשע"ג

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

הכלמתו ופגיעתו ברבי שלום, אלא שתוך ימים אחדים נוכחו בכך עין בעין.

יומיים לאחר מעשה זה ורבי שלום עובר בדרכו ליד הבית שם קרה המקרה, והנה לפניו כלב גדול ואיום שחור מפחם שרץ לקראתו בתנופה אחת, רובץ על ידו ומיילל, לא איש כרבי שלום גבור ירתע מכך, והוא ממשיך בדרכו עד שסיים את עבודת יומו, כאשר הכלב רץ אחריו כל הדרך. וכי מה יש בכך, חושב רבי שלום לעצמו כאשר כלב שוטה נשרך אחריו...

אולם גם למחרת נשנה הענין - הוא עובר על יד הבית שם הכלימהו - בפעם הראשונה מיום בואו לירושלים, והנה אותו הכלב רץ לקראתו בלילה ורובץ על ידו, רבי שלום ממשיך בדרכו והכלב אחריו, גם הפעם לא שת רבי שלום לבו על כך אלמלא חזר הדבר בשלישית וברביעית, עתה נוכח רבי שלום כי דברים בגו, וביום החמישי עלה לבית הדין שבחצר ה"חורבה" וספר בהתרגשות את סודו.

רבני ירושלים שמעו את סיפורו בחרדה בתחילה נטו לראות בדבריו הזיה בלבד, אך רבי שלום כבר דאג לכך מתחילה, הוא קרא לשני עדים מחכמי הישיבות בירושלים שעוד מאשמורת אותו בוקר הועידים רבי שלום כדי לראות במחזה. הללו העידו כי כל דבריו אמת, אלא שהם גם הוסיפו שספרו על כך עוד בבוקרו של יום לבני משפחת המת, וכאשר אחד מן המשפחה חמד לצון וקרא בשם המת, התחיל הכלב להשתולל וקפץ מלא זעם כנגד חלון הבית. עתה - מספרים העדים - בני המשפחה שבורים ורצוצים ומוכנים לקבל סדר תשובה אשר יורו להם חברי בית הדין.

הרבנים התייעצו ביניהם וכיון שנוכחו לדעת כי לפנייהם ענין חמור מאוד, הוחלט לבקש את רבה של ירושלים הגאון רבי יוסף חיים זוננפעלד ששימש כאב בית דין להשתתף בדין תורה מסובך זה.

לא פעם היה רבי יוסף חיים משתתף בדיני תורה מסובכים, אך זו תקופה ארוכה אשר חולשתו גברה והוא מיעט להופיע. היה זה כשנה לפני פטירתו, אך עתה לא ותררו הרבנים, וראש בית הדין הגאון רבי מרדכי לייב רובין ירד בעצמו לבית הרב ב"בתי מחסה" כדי לבקשו על כך. אלא שרבי יוסף חיים לא היה בשעה זו בביתו, והרבנית ספרה שרק לפני שעה קלה הלך ל"תלמוד תורה" "עץ חיים" אשר בחורבת רבי יהודה החסיד, "הה הה" גנח מעט רבי מרדכי לייב מעייפות ואמר לעצמו הרב נמצא סמוך לבית הדין ואנוכי לא ידעתי.

עוד מקצוע אחד היה לר' שלום, כשנתיים אחר עליתו לירושלים נפטר רבי בערל וועקער המעורר שעסק במקצוע זה למעלה מעשרים שנה. הלה היה ידידו של רבי שלום, והוא השאיר אחריו צוואה כי הוא מוסר לו את מקצועו לעורר את יהודי ירושלים בעלות השחר לקום לעבודת הבורא. ומאז לילה לילה היה רבי שלום קם לחצות ואחרי גמרו תיקון חצות ופרק יום התהילים היה יוצא לבדו כאשר פנסו בידו לחוצות ירושלים וקורא בנידון מרגש: "קומו! קומו! לעבודת הבורא יתברך שמו!" תחילה התהלך בחוצות העיר העתיקה, ומשם היה פונה ויוצא את "שער יפו" וממשיך את קריאתו ברחובות ובשכונות של העיר החדשה דאז, כגון "מאה שערים", "נחלת שבעה", "ימין משה" ועוד, ומשהאיר השחר חזר לחובה ומתפלל "ותיקין".

נטרי העיר הערבית ברחובות ובשכונות, שכבר הכירו אותו היטיב היו מלווים אותו בדרכו ומהם היו עוזרים לו גם בניגונו.

לא חום ולא קור עכבו את ר' שלום מעבודתו, כי על כן הוא חש עצמו כעבד הממלא את רצון אדונו, ספוקו היה רב כאשר יהודי ירושלים היו שומעים את קריאתו והתחילו נוהרים לבית הכנסת - משם היה בוקע תוך שעה קלה קול התורה ועורר את העצלנים, אלו שקולו של ר' שלום לא הספיק להקימם ממטתם. **כמוכיה** מימי קדם היה הוא נראה בעיניהם של יהודי ירושלים בשעה שחפזו לבית הכנסת ותחת בית שחים הטלית והתפילין. שעה ארוכה היה מסובב בכל בוקר, ובכל סיבוב וסיבוב עובר בסמוך לבית הכנסת, וכיון שנוכח לראות כי רוב הספסלים תפוסים, התחיל גם הוא בעצמו להתכונן לעבודת הבורא.

וכבר אמרו בדחני ירושלים: "ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד" (ויקרא, בחוקות) אחרי מאה ועשרים שנותיו של רבי שלום כאשר ינוח בארץ והאדמה תכסה עליו - ושכבתם ואין מחריד - לא יהא מי שיחריד את יהודי ירושלים משנתם לעבודת הבורא... **אלא** שבין כך ובין כך ברוב חייו של רבי שלום בירושלם, לא קם לו מפריע בעבודתו הקדושה, עד שקרה מה שקרה.

באחד הימים כאשר רבי שלום מתהלך לו כדרכו באשמורת הבוקר ומפזם לו את פזמונו היומיומי, ארב לו אחד ממשכילי העיר - אשר שנה ופרש בילדותו לבתי ספר חילוניים שנאסרו על ידי רבני ירושלים - והתיז על פניו עביט של שופכין... **רבי** שלום לא ספר על הדבר כלל, בני משפחתו של המשכיל בלבד ידעו על כך, והנה עוד באותו יום מת הלה באופן פתאומי. בתחילה לא נטו בני משפחת המת לקשר את הענין עם

רבי מרדכי לייב, והוא קורא בחזקה: "בשם רבה של ירושלים הגאון רבי יוסף חיים זוננפעלד ובשם בית הדין בעיר הקודש, הנני להודיעך כי נשמתיך באה על תקונה, וגם אני הריני מוחל לך בלב שלם..."

כהרף עין נעלם הכלב מעיניו של רבי שלום, ומאז לא הופיע עוד...

תמים היה רבי שלום גבור, עוד באותו יום עלה לבית הדין והודה לרבני ירושלים על שתקנו והחזירו למקומה את נשמתו הדוויה של מי שהכלימו. (ירושלים של מעלה)

בספר הגלגולים מובא המעשה ברבי יוסף די ליריינה שהתגלגל בכלב שחור משום שהשתמש בקבלה מעשית קטורת לעבודה זרה כמו שזכר במעשה ההוא שהוריד מנחה לאמון

מעשה בתלמיד חכם אחד מהעיר צפת ר' יעקב אבולעפיא שמו, אשר רצה לנסיע לארץ מצרים לאסוף כסף מנדיבים למחיתו. לפני צאתו לדרך בא ר' יעקב אל האר"י הקדוש להתברך מברכתו, ולבקש ממנו כתב המלצה כדי שיקבלוהו בכבוד ויתנו לו בחפץ לב את מבוקשו. בהכנסו אל האר"י הקדוש, עוד לפני שפצה את פיו, פנה אליו האר"י הקדוש ואמר: "לך לשלום, כיון שנחוצה ואף הכרחית נסיעתך לשם". תמה ר' יעקב ושאל: "מהו ההכרח שלי לנסוע לשם הן אינני נוסע בשליחות של מצוה" על שאלה זו לא השיב האר"י הקדוש, הוא שוב ברח את ר' יעקב והוסיף: "כשתחזור משם תבין ותדע עד כמה חשובה היתה נסיעתך". לפני שיצא האיץ בו האר"י הקדוש כי ימהר ויחיש את נסיעתו. נתן לו את כתב ההמלצה אשר בקש וברכו לשלום.

רבי יעקב אבולעפיא הגיע בשלום למצרים. הראה ליהודי המקום את כתב ההמלצה שהביא עמו וזכה ליחס של כבוד והערכה. עשירי הקהילה נתנו לו נדבה בעין יפה ולאחר שהשלים את עניניו שם פעמיו לשוב לביתו. לפי עצת יהודי המקום לא חזר על גבי גמלים, אלא קנה חמור והצטרף אל שיירת רוכבי סוסים שעשו את דרכם לכוון ארץ ישראל.

לאחר מספר ימים של רכיבה במדבר. באחת משעות המנוחה שהקציבו הרוכבים לעצמם, נח ר' יעקב בצלו של אילן אחד בודד ושקע בתרדמה, בהקיצו משנתו נדהם ונחרד למצוא את עצמו בודד בלב המדבר השומם. בשנתו התירו חבריו לשיירה את החמור מהעץ שאליו קשרו, לקחוהו עמם והסתלקו.

פחד גדול נפל על ר' יעקב, מה יעשה במדבר ללא מאכל ומשקה, ומה יעשה בלילה החשוך כשהוא לבדו במקום בו אוו חיות טרף מקום משכן הרהר בחרדה והחל לרוץ לאן שנשאווהו רגליו כשהוא קורא לעזרה בקול גדול. שעות ארוכות של ריצה וקריאה מיגעת עברו עליו עד שראה לשמחתו כי איננו לבד. מרחוק נראה לו אדם חורש את אדמתו. ברגשת הקלה מהר ר' יעקב אל המקום והתישב על אבן אחת לנוח ולהשיב את נפשו היגעה, והנה רואה הוא כיצד מכה החורש את השור הרתום למחרשה במכות אכזריות. עודנו מתפלל על האיש, שאינו חס על הבהמה העלובה, והנה התרחש פלא נוסף וגדול. האיש נהפך לנגד עיניו הנדהמות לשור. השור היה לאיש, ושוב נשנה המחזה, האיש הכה את השור מכות אכזריות. ר' יעקב קם ממקומו בבהלה והחל להתקרב אל מקום החזיון המופלא, באותו רגע קרה שוב הבלתי יאומן. האיש הפך לשור. השור - לאיש ולאחר שרתם האיש את השור למחרשה, החל להכותו מכות נמרצות. פעמים אחדות התחלפו השור והאיש ובכל פעם הכה האיש את השור. לבסוף היו שניהם לאנשים,

מה עושה הרב בשעה זו בתלמוד תורה "עץ חיים" משתומם רבי מרדכי לייב כשהוא חוזר על אותה דרך בה הלך זה עתה, הוא מזרז את הליכתו, והנה הרב לקראתו, רבי מרדכי לייב לא עצר ברוחו, ושאל את הרב על פשר בקורו בשעה זו בתלמוד תורה.

"לא כלום" - משיבו רבי יוסף חיים, "אחד מנכדי יכנס בעוד כמה ימים לעול מצוות, והלכתי לבקש מהמלמד, שישתדל ללמדו בעל פה את כל התרי"ג מצוות", "אמנם" - מוסיף הרב - "העולם נוהגין ללמד דרשה ופולפול ליום הבר מצוה, אך לדעתי אם הנער יודע ביום בו הוא נכנס למצוות את כל התרי"ג מצוות בעל פה זוהי הדרשה הנאה ביותר..."

סיפר רבי מרדכי לייב לרבי יוסף חיים, את העובדא ברבי שלום גבור, ומוסיף שחברי בית הדין יושבים ומצפים שהוא הרב ישתתף במושב הדין תורה.

הרב שמע את הדברים והסכים לעלות מיד לבית הדין, הוא הכיר יפה את רבי שלום, אשר היה מאוכלי שולחנו הקבועים בכל שבת מברכים ובמועדים, נכדי הרב מספרים כי בליל הסדר היה הרב מכבד את רבי שלום באמירת "מה נשתנה" ובשאלת ארבעה קושיות, רבי שלום היה מקשה בנעימה מיוחדת, והרב התענג על כך ביותר.

הרב לא היה צריך לעדות כל שהיא על ספורו של רבי שלום, הוא ידע כי אם רבי שלום מספר, אין זו הזיה כלל, והכל אמת לאמיתה.

רבי יוסף חיים הופיע בבית הדין והרבנים וכל הקהל שנוכח שם חרדו לקראתו, לפי פקודתו נשלח שמש בית הדין להביא מיד את המשפחה. המשפחה הופיעה נכלמת, הרב התייעץ עם הרבנים לשעה קלה, וראש בית הדין הגאון רבי מרדכי לייב נתכבד על ידו בקריאת פסק הדין. רבי מרדכי התייצב ורעם בקולו:

"אביכם חטא בעוון כבוד מנשוא, הוא רצה להשתיק את קולו של ישראל סבא אשר עורר בלילה את יהודי ירושלים לעבודת בוראכם, לכן נענש קשות ונשמתו נתגלגלה בכלב, אשר מפריע את מנוחתכם גם בשעה שאחרים מחליפים ואוצרים כח לתורה ולתפילה".

"לפי הצעתו של הרב ובהסכמת חברי הרבנים" - ממשיך ראש בית הדין בדבריו התקיפים - "הננו לקבוע לכם סדר תשובה כדלהלן: היות ובירושלים נמצאים ברוך השם הרבה בתי כנסיות ורבים עוסקים בהם בתורה בלילה - ענין אשר אביכם רצה לעקור, הצעתינו הוא כי אחרי שתבקשו את סליחתו של רבי שלום, מהיום והלאה תספקו אתם ללומדים משקה חם בכל לילה ובלילות החורף הקרים גם עצים להסקה - וזכה יכופר עוון אביכם"....

בני המשפחה קבלו את ההצעה על אתר, בכתב ובקבלת קנין. אכן עד השנים האחרונות היתה משפחה זו מוליכה בכל לילה תה וקפה חם לבתי הכנסיות ולבתי המדרשות עבור העוסקים בתורה, ועד לימינו אנו מוסיף אחד מנכדי המת לספק חומר להסקה בלילות החורף לבתי הכנסיות בירושלים.

ההסכם נכתב ונחתם וראש בית הדין פונה לרבי שלום: "אתה רבי שלום הננו מצווים עליך שכאשר תפגש שוב בנפש דוויה זו אמור לו בשם רבה של ירושלים וחברי בית הדין כי היא כבר באה על תקונה... וגם אתה מוחל לה בלב שלם..."

רבי שלום מרים מעט את ראשו הכפוף, ומנענעו לאות הסכמה. **למחרת**, רבי שלום יוצא ל"עבודתו" הוא עובר שוב ליד ביתו של המת, והכלב לקראתו, רבי שלום נזכר בדבריו של

בקש ממנו הבעל שם טוב להביא לפניו את התרנגול. בדקו ופסקו: "התרנגול כשר!" "מי אתה" שאלו הכפרי שלא חפץ להסתמך על דעתו של אדם שאינו מכירו כלל. משטרב הבעל שם טוב לגלות את שמו, אמר הכפרי: "אני מצטער מאוד, אך לא אוכל לסמוך על אדם שאיני מכירו, אם יועיל להמתין, אשלח לקרוא לרב ונשאל לפיו". הסכים הבעל שם טוב והאיש שלח את משרתו לקרוא לרב.

שעה ארוכה התפלפל הבעל שם טוב עם הרב, מן הראשונים והאחרונים הוכיח הרב כי התרנגול טרפה ואילו הבעל שם טוב פלפל עמו ועמד על דעתו שהתרנגול כשר. משלא הגיעו לעמק השוה, אמר הרבי: "לו היה לנו אדם שלישי כדי להכריע ביננו, היינו יודעים עם מי הצדק. אולם עכשיו, כשרק שנינו חלוקים בדעותינו מי יוכיח לנו עם מי הצדק" אמר לו הבעל שם טוב מן השמים יוכיחו. בקש מבעל הבית להביא לו קערה, כסה אותה במפה והניחה על השולחן ליד הרב ואילו הוא התרחק וישב בקצה השולחן, הרחק מן הקערה. לאחר רבע שעה צוה להגביה את המפה. בעיניים נדהמות הסתכלו הרב ובעל הבית לתוכה וראו שם כתב בזו הלשון: "התרנגול כשר על פי מתיבתא דרקייע ולית מאן דפליג עליה".

לאחר שהתאושש מתדהמתו אמר הרב: "זאת לא יוכל לעשות בן תמותה רגיל רק הבעל שם טוב מסוגל לכך". רק אז גילה הבעל שם טוב את זהותו. הרב התרגש מאוד והפציר באורח הקדוש כי ישאר לשבות בביתו אולם בקשתו לא נתמלאה. הבעל שם טוב סרב להשאר כיון שלא היו עמו בגדי השבת שלו. לאחר שנפרד מן הרב ומבעל הבית שטרם התאוששו מגודל המעמד בו חזו יצא לדרכו.

בליל שבת באה הנשמה שנתגלגלה באותו תרנגול והודתה לבעל שם טוב על שנתן תיקון גמור וזכתה להגאל.

(סיפורי יעקב ח"ב)

פעם, במוצאי שבת חזון, שאלו את הרב הקדוש בעל "אוהב ישראל" מאפטא "מה רצונו לאכול בסעודה זו?". "ברצוני לאכול בשר", השיב הרב והוסיף כי מימיו לא אכל מאכלי חלב בסעודה זו. מיד מלאו את מבוקשו, שחטו עוף, בשלוהו והגשוהו לפניו. סעודת מלוה מלכה של אותה שבת נמשכה עד עלות השחר. כשהאיר היום, החל הרב הקדוש לאכול. באותו רגע נכנסה צפור דרך החלון הפתוח ועמדה על השולחן. וכשחפצו החסידים לגרשה, אמר להם בעל "אוהב ישראל": "הניחו לה! נשמת אדם גדול מגולגלת בצפור זו, אדם אשר לא היה זהיר בסעדת 'מלוה מלכה' מן השמים שלחוהו עכשיו כדי לראות עד כמה גדולה חשיבותה של סעודה זו, עד כי גם במוצאי שבת חזון ואפילו אחרי עלות השחר, אוכלים בשר." (סיפורי חסידים ח"ב)

תלמידי הגאונים של המגיד ממעזריטש, ישבו בבית מדרשו כל היום ולמדו תורה. מאחר שכולם היו בעלי הוראה, היו התלמידים גם פוסקים הלכה במקרה הצורך. כשהיתה שאלה ליהודי בענין כלשהו, היה בא לבית מדרשו של המגיד, מציג את השאלה לפני התלמיד הראון שפגש ושומע מפיו את פסק הדין. **פעם** נכנס המגיד לבית מדרשו ובקש מתלמידו לא להורות הלכה באותו יום גם אם ישאלו אותם אלא לשלוח את השואל אל מורה ההוראה שבעיירה.

הבחינו בר' יעקב ובאו אליו. "ברוך הבא", ברכו אותו שניהם בשמחה ושאלו: "האם מצפת בא כבודו", "כן" השיב ר' יעקב, כשהוא עדיין נדהם ונפחד מהמראה אשר ראה. השניים שמחו לקראתו עד מאוד ובחפזון שאלו: "האם נמצא אצלכם הרב האשכנזי, האר"י הקדוש", משהשיב להם כי אכן מתגורר האר"י בצפת, נפלו האנשים לרגליו ופרצו בבכי מר. רק אז הבין ר' יעקב כי בצרה גדולה שרויים שני אנשים אלו, ואף הוא בכה יחד אתם מגודל הרחמים אשר חש כלפיהם. משהתאוששו מבכיים פנו אליו ואמרו: "זה עתה ראה כבודו את גודל הצער אשר אנו סובלים, לפיכך מפילים אנו תחינתנו לפניו, חוס ורחם עלינו, כי בני ישראל אנחנו, וכאשר תגיע לביתך, לך מיד אל האר"י הקדוש ובקש רחמים עלינו כי יתקן אותנו, כדי שלא נוסיף לסבול ולהתיסר כל כך. עד מתי נשאר עוד בצרה ובשביה!" סיימו השניים את דבריהם בבכי קורע לב. ר' יעקב הרגיע אותם במילים רכות והבטיח לעשות למענם כל אשר יצוה עליו האר"י הקדוש לעשות. לאחר שהשביעוהו לקיים הבטחתו, הביאו אותו שני האנשים כהרף עין אל השיירה אשר אתה יצא לדרך.

בהגיעו לצפת, מהר ר' יעקב אל האר"י הקדוש. וכמו שהיה לפני נסיעתו, עוד בטרם פצה פיו לומר את דבריו קדמו האר"י ואמר: "באת אלי בגלל השוורים אשר ראית בדרך. יודע אני מה ראית ומה בקשו ממך. עתה לך לביתך ומחר התיצב לפני ואומר לך מה לעשות".

למחרת, כשעמד ר' יעקב לפני האר"י, שמע מפיו הסבר לנסיעתו המופלאה. "דע לך" אמר האר"י - "כי אתה משורש נשמתם של האנשים אשר ראית". האר"י נקב בשמות האנשים ובשם מקום מגוריהם ומשנשאל על ידי ר' יעקב על מה ולמה סובלים הם כל כך, השיב: "אנשים אלו נענשים מכיון שעברו על הלאו של 'לא תקיפו פאת ראשיכם'". "מה ענין של פאות הראש לשוורים האם יש בעונש זה מידה כנגד מידה" שאל ר' יעקב. "האינך יודע" השיבו האר"י בשאלה. "דבר זה אינו כתוב בתורה, לא כתוב בגמרא ולא כתוב במדרש", ענה ר' יעקב. אז אמר לו האר"י הקדוש: "טועה אתה! מקרא מלא הוא בתורה. ראשי תיבות של 'פאת ראשיכם' הוא פר כלומר כל המקיף ראשו עונשו שיתגלגל בפר (שור)".

אותן שתי נשמות עלובות זכו לתיקון. האר"י צוה על ר' יעקב להתענות ולכוון כוונות מסוימות ולהזכיר שמות אותם האנשים ושמות אבותיהם, הוא גם מסר לו את כל התיקונים עבורם, עד שהגיעו נשמותיהם למקומן. (עמודי ארזים דף נ"ז) **יהודי** כפרי שלח פעם את משרתו לשחוט תרנגול לכבוד שבת. לאחר ששחטו, הסתכל השוחט על התרנגול ואמר למשרת כי טרפה היא, אך מכיון שלא הסתמך על דעתו בלבד, שלחו אל הרב. הלך המשרת אל הרב והוא לאחר שהביט על התרנגול ועיין בשולחן ערוך, פסק כמו השוחט: התרנגול אינו כשר ואסור לאוכלו.

אותו תרנגול היה גלגול נשמה, ואם היה יהודי אוכלו לכבוד שבת, אזי היתה זוכה הנשמה לתיקון גמור. לפיכך, כאשר ראתה מה שפסקו השוחט והרב, באה לפני הבעל שם טוב הקדוש והתחננה לפניו שיעשה משהו עבורה כדי שתזכה לתיקון. **ביום** שישי בבוקר נסע הבעל שם טוב אל הכפר, התפלל תפילת שחרית ולאחר מכן הלך אל האיש שתרנגולו הוכרז כטרפה. האיש לא ידע מי אורחו וכשנתבקש לכבדו בסעודה אמר כי יוכל להגיש רק מאכלי חלב. "רוצה אני לאכול בשר" אמר הבעל שם טוב. "בחפץ לב הייתי מכבדו, אלא שהרב פסק זה עתה כי התרנגול האחד שהיה לי טרפה הוא ואסור לאוכלו", ענה האיש.

בעדך מלפסוק לפי השולחן ערוך, ואספר לך מדוע. בלילה באה אלי נשמה אחת ובכתה לפני על שהיא מסתובבת בעולם שנים רבות ואינה יכולה להגיע למקום מנוחתה. לאחרונה נתגלגלה בעוף שאותו קנה יהודי אחד. לפני ששחטו את העוף נשמת ממנו הכנף, אמרה לי והתחננה לפני שאשתדל להכשיר את העוף כדי שיהודי יברך עליו ועל ידי זה יהיה לה תיקון. "ובכן" - הוסיף המגיד ואמר - "ידעתי שקשה לי להשפיע על כל תלמידי כי ישכחו את פסק הדין, לכן דרשתי מהם לא לפסוק ולשלוח אליך כל שאלה שתבוא היום לפניכם, עליך פעלתי שהפסק ישכח ממך ותזכור רק את שיטת ה"פרי חדדש" המכשיר את העוף. מאחר וברוח הקודש נודע לי שהריאה באותו עוף לא נוקבה ולפיכך כשר העוף, הרי שפעלתי כהלכה, על העוף הזה יברך יהודי והנשמה תזכה לתיקון".

בדעת תורה מהגאון רבי שלום שבדרון מברעזשאן (יורה דעה סימן ג') כותב: "שמעתי בשם הג' המקובל, רבי יצחק אייזיק מקאמרנא, שקבלה בידו, שהיתה עובדא בבית מדרשו של הגה"ק מרן ר"ר בער ממעזריטש זי"ע, שהמו"צ בעיר סמך עצמו על הפר"ח הנ"ל וערערו עליו הגדולים, ורבים הגה"ק הנ"ל החזיק ביד המו"ץ ויצא בהיתר".

בשעות הצהריים נכנס נער אחד לבית המדרש ובידו אוף שכנף נשמטה ממנו. הנער הניח את העוף ליד אחד התלמידים והמתין לשמוע מה יעשה בעוף, האם כשר הוא או טרף. התלמיד זכר את דברי רבו ואמר לנער שילך עם העוף אל רב העיר, לפני שהלך, לקח התלמיד את העוף ובדקו גם התלמידים האחרים מהרו לגשת ולראות מה השאלה בעוף זה. הם רק בקשווה לחזור ולהגיד מה פסק הרב. לאחר שנתנו לו כמה פרוטות בשכר טרחתו לשוב הלך הנער לדרכו והתלמידים שבו לתלמודם.

לאחר שעה קלה חזר הנער ואמר שהרב הכשיר את העוף, כיצד יתכן להכשיר את העוף כשכתוב בשולחן ערוך הפוך מזה, תמהו התלמידים, אולם לנער לא אמרו מאומה.

בעודם תוהים על פסק הדין הופיע הרב בבית המדרש, פניו חוורות ומבוהלות ובקש להכנס מיד אל המגיד. לאחר שהוכנס אליו ספר בהתרגשות על טעות נוראה שזה עכשיו היתה לו. נער אחד בא אליו עם עוף שכנף נשמטה ממנו, ספר הרב, ובאותו רגע שכח את הדין שבשולחן ערוך וזכר רק את שיטת ה"פרי חדש" שמכשיר, לכן הורה לנער שהעוף כשר. לפני דקות ספורות נזכר בפסק של השולחן ערוך ונוכח שהורה שלא כדן. "העוף טרף, רבי! ואיני יודע למי שלהודיע על כך". סיים הרב את דבריו והמתין לעצה גואלת מפי המגיד.

"הרגע ואל תדאג", אמר הרבי באורך רוח והוסיף: "משמים עכבו

”וזאת העצה היעוצה לכל קהילות קודש איטליא, ישמרם צורם, להינצל מרשת זו טמנו שונאיהם:”

מה נורא המקום הזה
אדאלקין ד שמעון בר יוחאי

”כי אני אלמלא איישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום”

”והם עשו ביניהם תנאי, שהלימוד הזה לא יהיה אלא לתיקון כל ישראל, ועל כן כולם כאיש אחד יחשבו ולא יעשה שום אחד בשביל עצמו אלא בשביל כל ישראל. ובסדר הזה יתחילו: מיד אחר תפילת שחרית ישב אחד במקום אחד אשר הוכן לזה ושם ילמוד שיעור קבוע לו עד בוא ב' ויקח ממנו הספר עצמו, וממקום אחד אשר הוכן לזה ושם ילמוד ויקח ממנו. וכן יקיימו וילכו עד צאת השם מן הפסק שבעולם, ולא יסיים לימודו עד שיתחיל הב', באופן שרגע אחד לא יפסק קול התורה. והלימוד הוא ספר הזוהר, תיקונים זוהר חדש, ונמצאנו לומדים בכל שבוע כל זה וזה ידענו כי בחר ה' בזה לבטל כל גזרות קשות, ובפרט להיות לחומה אל הגזרה הקשה ח"ו. ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גוים, כי אני אלמלא איישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום. אבל כבוד תורתו יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות, כי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יוכל לעשותו, כי לא דבר קשה הוא כלל.”

יום א' כ' סיון התצ"א פאדובה.

בס"ד
הבטחת הרמח"ל
איגרת פ"ו

ביטול הגזרות על ידי לימוד הזוהר בלי הפסק!!!

וזאת ידעתי אגיד, כי ודאי נתרבה הקיטרוג עד שהיה יכול הגיע ח"ו אל מקום גדול ואנו ת"ל הקדמנו וירצה ה', ויהיה לכל ישראל רפואה למכה. כי זה ה' חודשים בקירוב כבר ראינו את הנולד והתחלנו בתיקון גדול, כאשר אומר עתה לכבוד תורתו.

וזאת העצה היעוצה לכל קהילות קודש איטליא, ישמרם צורם, להינצל מרשת זו טמנו שונאיהם:

ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו, כי רב הדבר ועצום מאוד. זה הסדר אשר שמנו בבית מדרשנו, כי כבר ידענו מה שכתב רשב"י בספר הזוהר פרשת ויצא דף קנ"א ע"א: "בעוד דהאי קול לא פסק דיבור שלטא ויכלא וע"ד לא אצטריך אורייתא למפסק".

ושם למעלה מעט "כל זמנא דחכימיא ייחדון בה באורייתא לא יכיל ס"מ בהו". ועל כן שמנו עצמנו לקבוע לימוד שלא יהיה לו הפסק כלל.

זה משפטו [של בית המדרש]: שבעה בחרנו אשר התנדבו לזה לקיים להם להיות בין כולם לומדים תמיד מן הבוקר ועד הערב, כל הימים לא יחשו, והם עשו ביניהם תנאי, שהלימוד הזה לא יהיה אלא לתיקון כל ישראל, ועל כן כולם כאיש אחד יחשבו ולא יעשה שום אחד בשביל עצמו אלא בשביל כל ישראל. ובסדר הזה יתחילו: מיד אחר תפילת שחרית ישב אחד במקום אחד אשר הוכן לזה ושם ילמוד שיעור קבוע לו עד בוא ב' ויקח ממנו הספר עצמו, וממקום אחד אשר הוכן לזה ושם ילמוד ויקח ממנו. וכן יקיימו וילכו עד צאת השם מן הפסק שבעולם, ולא יסיים לימודו עד שיתחיל הב', באופן שרגע אחד לא יפסק קול התורה. והלימוד הוא ספר הזוהר, תיקונים זוהר חדש, ונמצאנו לומדים בכל שבוע כל זה וזה ידענו כי בחר ה' בזה לבטל כל גזרות קשות, ובפרט להיות לחומה אל הגזרה הקשה ח"ו. ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גוים, כי אני אלמלא איישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום. אבל כבוד תורתו יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות, כי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יוכל לעשותו, כי לא דבר קשה הוא כלל.

משה חיים לוצאטו
מנחה חיים/וצאטו

כל ישראל יש להם חלק בקריאת הזוהר!
www.zohar-israel.com